UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Ambrosius Calepi/||nus Bergomates: professor de||uotus ordinis Eremitarum sancti Au/||gustini: Dictionum latinarum e greco || pariter diriuantiu[m]: earu[n]de[m]q[ue] interpre/||tationu[m] collector ...

Calepino, Ambrogio

[Wien], 1512

VD16 VD16 C 227

J Ante P

urn:nbn:de:hbz:466:1-97871

Visual Library

augēs inuiſum illud/vel illius auctorē faciet. Hui⁹ di
mi. eſt inuidiola. Idē. Cū neſcio quid inter eos inui/
diole exortum fuiſſet.

Inuidentia: eſt egritudo animi/que propter res ſecun/
das alterius ſuſcipitur: que nullam iacturam afferūt
inuidenti. Cicero in tertia Tuſcu. Ab inuidendo in/
uidentia recte dici poteſt: vt effugiamus ambiguum
nomen inuidie. Cadit eñ in vtrumq̄: et in eū qui in/
uidet/et in eum cui inuidetur. Unde potētia et opes
inuidioſe dicuntur: quod verbum ductum eſt a nimis
videndo fortunam alterius. Ubi inuidentiā q̄ inui/
diam dicere maluit/ tanq̄ inuidentia inuidi ſit: inui/
dia eius cui inuidetur. Sed in frequenti vſu eſt inui/
dia magis q̄ inuidentia apud doctos indoctoſq̄ in/
diſcriminatim. Inuidia diſtat ab odio/q̄ inuidemus
fortunato/odimus vitioſum: q̄ inuidiā ꝓfiteri erube
ſcimus: odiſſe palā decoꝝ eſt: q̄ inuidia hoim tantū
eſt: odiū reliquaꝝ tantū animātiū: vt inquit Plutar.
in libro de inuidia ⁊ de odio.

Inuidus q̄ actu alicui inuidet. Horaci⁹. Inuid⁹ alteri⁹
macreſcit rebus opimis.

Inuidioſus: qui morbo inuidentie laborat. Ouid. Tē/
pus edax reꝝ/tuq̄ inuidioſa vetuſtas Oīa deſtrui/
tis. Interdū ſumitur pro eo cui habet̄ inuidia. Idē.
Pactolonq̄ petit q̄q̄ nō aureus illi Tempore: nec
charis erat inuidioſus harenis. Sic potētia et opes
inuidioſe dicunt̄. Cicero Dolobelle. Cōtingit eñ ti/
bi qđ haud ſcio: an nemini vt ſumma ſeueritas aniad
uerſionis nō modo nō inuidioſa/ſed etiā popularis.
Et inuidioſus: odioſus atq̄ inuiſus dicit̄. Uñ inuidi
oſa res dicit̄: que facti atrocitatē augens/inuiſū illud
vel illius auctorē facit.

Inuide facere dicit̄: q̄ ꝑ inuidiā aliq̄d agit.

Inuidioſe: vel q̄ per inuidiaꝫ/vel qui in aliquem excitat
odiū: eūq̄ inuiſum facit.

Inuigilo as. pe. cor. ſupra ſiue int⁹ vigilo/ ſollicit⁹ ſum.
Lactā lib. iiij. Uel cuſtodiēdis domib⁹ inuigilat.

Inuito tas. pe. pro. manifeſtā habet ſignifiationē quā
ponit Cicero. Ad quē fruendū nō modo nō retrahit
verumetiā inuitat atq̄ allectat ſenect⁹. i. ꝓuocat. Et
Inuitare eſt delectari. Uirg. lib. j. Geor. Inuitat ge/
nial' hyems: curaſq̄ reſoluit. Itē replere. Plaut⁹ in
Am. Mira ſunt niſi inuitāt ſeſe pluſculū.

Inuitat⁹ us. inuitamentū ⁊ inuitatio ꝓ eodē ſumunt̄. Ci
cero Ceſari. Mitto ad te Trebratiū: atq̄ ita mitto/
vt initio mea ſpōte: poſt autē inuitatu tuo mittendū
duxerim. Idē i Hortē. Uoluntates aūt nulla ad ne/
ceſſarias inuitamēta afferunt ſenibus.

Inuit⁹ ta. tu. n. qđ nō libēter fit. Terē. in And. Feci ho/
die vt fierēt inſperāte atq̄ inuito Pāphilo. Cice. lib.
ij. ad Herē. Sin eſt ꝓbus: cur talē inuitā inuitum co/
gis relinquere. Idē cōꝑatiuū poſuit cū ait: Quē ego
paulo ſciebā/vel imprudēti⁹ vel inuiti⁹: nolo eñ dice
re de tā ſuaui hoie faſtidioſius.

Inunco cas. quaſi vnco inuador/arripio. Lucil. Aut q̄
nūmos triſtis inuncat. Col. li. viij. Tū etiā quotidie
minuit̄ lana: q̄ quāto ꝓlixior i pectore cōcreſcit/tāto
magis obnoxiū eſt rubis: quib⁹ velut hamis inunca/
ta a paſcentiū tergorib⁹ auellit̄.

Inundo as. q̄nq̄ abſolute ponit̄: ⁊ ſignificat creſco ⁊ ex
tra alueū verſor. Pli. Anteq̄ nilus inundaret. Q̄nq̄
actiue: ⁊ ꝓ ambulo ponit̄. Idē. Agros ⁊ ſata oīa inū
dauit. Hinc fit inundatio/ꝓ diluuio.

In vnguē et ad vnguē: ſignificat ad ꝑfectionē. Uirg. li.
ij. Geor. Nec ſeci⁹ oīs in vnguē Arborib⁹ poſitis ſe/
cto via limite quadret. Trāſlatio a lapicidis: qui vn/
gue marmoris lenitatē experiunt̄.

Inui⁹ ia. ium. qđ eſt ſine via: ⁊ ꝑ qđ iri nō poteſt.

I Ante O

Ionia: regio minoris Aſie media inter Cariā ⁊ eoliā ab
Ionio athenienſiū duce cognoiata: q̄ eā regionē ſub/
egit. Uel ab Iano Iaphet filio/ vt Ioſeph⁹ inq̄t. In
ea Mūetū ciuitas/ Priēnis/ Epheſus ⁊ Claçomene.

Iordanis fluui⁹ i iudea eximie ſuauitatis. Orit̄ ad radi/
ces lybani: duob⁹ fontib⁹ ſurgit: alteri nomē Ior: al/
teri Dan: q̄ ſimul iuncti Iordanis nomē efficiunt.

I Ante P

Ipſe a. um. ꝓnomen demōſtratiuū: quādo ſcilicet cum
aliis pronominibus iunctū eoꝝ accipit ſignificatio/
nem: vt egoipſe/tuipſe/illeipſe. Inuenitur tamē ſepe
abſq̄ aliis ꝑ eclypſim prolatū: ⁊ tamē eoꝝ habens ſi
gnificationem/que cū eo ſubaudiunt̄. Uirg. Queq̄
ipſe miſerrima vidi. Aliquādo relatiuū eſt. Idē. Ipe
ardu⁹ altaq̄ pulſat Sidera. Aliquādo emphaſim: id
eſt expreſſionē alicui⁹ rei latētis habet: vt ſi dicā. Ipe
pater de quo minus credendū eſſet qui hoc fecit. Et
ſi ei addat̄ particula met: vt ipſemet: diſcretio ſigna/
tur. Hoc eſt ipſe ſolus/ ⁊ non cū aliis: vel ipſe ꝑ ſe/ et
nō per alios. Aliquādo ſignificat ſimilē: vnde ⁊ com
paratiuū habet ipſior/et ſuperlatiuū ipſiſſim⁹: id eſt
ſimilior ſimillimus. Apud veteres ipſus ꝓ ipſe di/
cebat̄. Teren. Ipſus eſt.

Ipſippe: id eſt ipſi nec alij.

Ips: vermiculus eſt: qui corna viteſq̄ ꝑrodit: vt cis
frumenta/tripis ligna/ſis veſtes/is vitra/ midas fa/
mā. Declinatio autē hui⁹ nominis nō facilis eſt. Uñ
docet ſic Suidas ιψοσ κωληξ ταικλινεται ιποσ
και το πληθυντικον ψι.

Ipſulces: bracee dicebantur in muliebrē virilem ve ſpe/
ciem expreſſe.

I Ante R

Ir neutri generis ⁊ indeclinabile: ꝓprie man⁹ ꝯcauitas:
licet q̄nq̄ ꝓ ipſa manu ponatur.

Ira dicta eſt ab eo qđ eſt ire: Nā a ſe it q̄ iraſcit̄ ⁊ furit.
Unde ⁊ qui irā deponit ad ſe redire dicit̄. Teren. in
Adel. Tandē reꝑme iracundiā/ ⁊ ad te redi. Eſt autē
ira: libido puniēdi ei⁹/a quo iniuria offenſi ſumus.

Iratus dicit̄: qui ex aliqua re laceſſit⁹ excāduit: etiā ſi na
tura nō ſit iracundus.

Irate aduerbium: per irā ſignificat.

Iracundus: qui ex parua vel nulla cauſa: quiq̄ natura
ad iram procliuis eſt: etiam ſi tunc nulla moueatur
ira. Hinc iracundia dicta (auctore Feſto) q̄ iram in/
cēdat. Dona. Ira de cauſa eſt: iracūdia de vitio mul/
tū iraſcētis. Sene. libro de ira. Ira quo diſtet ab ira/
cundia apparet: quo ebri⁹ ab ebrioſo/ et timēs a timi/
do. Iratus poteſt eſſe nō iracundus. Iracundus po/
teſt aliquādo nō iratus eſſe: vſurpatiue tamē iracun/
dia ponit̄ pro ira. Cice. libro. iij. Tuſc. Iracūdia eſt
vlciſcendi libido.

Iraſcor iraſceris irat⁹: cōſtruit̄ cū dtō. Plau. Noli ama
bo Amphitrio iraſci Soſie cauſa mea. Hui⁹ cōpoſi
ta ſunt Subiraſcor: qđ eſt paulū iraſcor. Obiraſcor:
cōtra iraſcor. Liui⁹ libro. j. Fortune vt ſit ob irati cul/
tum reliquerant deū.

Ire pedib⁹ in ſentētiā q̄d ſignificet: vide ſupra in eo is.

Irenarches ſiue irenarcha dicit̄: q̄ ad tollēdas diſcordi/
as/ ⁊ pacādos ciuiū aīos i ciuitate ꝑficit̄. Apud iuriſ
cōſultos tamē dicit̄: q̄ diſcipline publice ⁊ corrigēdis
morib⁹ ꝑficit̄. Greci ei ειρηνην pacē vocāt αρχων.

Iris is. vel idis. arcus celeſtis: ab ειρειν qđ eſt nūciare.
Nā poete deoꝝ nunciā fingunt. Uirg. Irim de ce/
lo miſit ſaturnia Iuno. Hui⁹ arcus cauſa eſt radi⁹ ſo/
lis caue nubi immiſſus: qui repulſa acie in ſolē refrin/
git̄. Nubes eñ formā arcus diſcoloris efficiūt: quia
alie partes eaꝝ tumidiores ſunt/alie ſummiſſiores: ⁊
quedā craſſiores/q̄ vt ſolē tranſmittāt: alie imbecilli/

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN